

BOROSTYÁN

Vallomás azok nevében, akik itt maradnak velem.

Erre műfelénk azt mondják: borostyán,
Mint gyermek, én is ezt a szót tanultam.
Azután elfeledtem dallamát
És azt mondtam: orgonavirág
S most megtanulom újra: porba hulltan.

Mert egy a két szó: egy — és mégsem egy.
Ott tul azt mondják: orgonavirág,
Az egész csak egy árnyalat-különbség.
Mint testvérek, hogy borús kedvük töltsék:
Mi lessük egymás zengő ajakát.

Ott tul azt mondják: orgonavirág,
Erre műfelénk azt mondják: borostyán
És Erdély lelke csillan meg e szóban,
Mint egy darabka mennybolt tiszta tóban
S reszket mint Isten lelke az ostyán.

Erre műfelénk azt mondják: borostyán.
Mi ismerjük a messzehúzó vágyat,
Amely ragad a nyiló orgonához.
Lelkünk mégis a borostyánnak áldoz
Igy szeretjük a testvér-orgonákat.

Kolozsvár, 1922.

Reményik Sándor.

An Frau

XI. női kongresszus Berlin.

A XI. női kongresszus — u. p. Berlin — ezer svájci frankot tűzött ki bizonyos szindarab jutalmazására, amelyben:

a főszereplő olyan nő legyen, aki a modern női mozgalmak szellemét képviseli. E nő szívét és eszét hassák át a modern nő céljai. Olyan nő legyen, akiben a tehetség, szorgalom és jószág egyesülnek . . .

Az a rendkívüli nagyrabecsülés, amellyel a modern női mozgalmak iránt mindenkor viseltetem, az a köztisztelőlet, amely a modern női mozgalmak szívét részemről áthatja — és viszont — azonnal kezembe nyomta közismert aranytollamat. És megírtam alábbi szindarabot. Melyet ezuton hozok a mélyen tisztelt XI. női kongresszus b. tudomására.

ÉS MÉGIS MOZOG A HÖLGY.

(Dráma 71 felvonásban.)

SZEMÉLYEK:

Eva — a modern nő.

Adám — előbbi férje.

Az egyes felvonások között néhány heti, napi, esetleg azonban csak órai időköz. Összesen három hónap.

1. FELVONÁS. (Elegánsan berendezett szállodai szoba. Adám, az ifju férj és Eva, az egy napos asszony éppen megérkeztek nászutjuk első állomására).

Adám (tuláradó boldogsággal siet Eva felé): Végre egyedül!

Eva (elhárítja az ölelni igyekvő karokat): Most hagyjuk ezt az érzélgést Adám. Tudja jól, hogy ma még nem írtam meg a cikkemet. Kérem, keresse elő inkább az írószeremet. Aztán lefekhet. De ne horkoljon. Mert az zavar az alkotásban.

2. FELVONÁS. (Elegáns hegycsucs. Eva és Adám éppen felérkeztek nászutjuk első hegycsucsára. Mélyen alattuk — a színpad alatt — sas szállong).

Adám: Végre egyedül! (Át akarja ölelni Évát).

Eva (elhárító mozdulatot tesz): Várjon, várjon, először lefestem a tájat. Adja csak ide a festékesládikát a hátizsákból . . . Mondja, maguk férfiak mind ilyen naplopók?

3. FELVONÁS. (Elegáns tó. Tavon csónak. Eva és Adám — a csónak ölen — éppen kiérkeztek tavuk első közepébe. Magasan felettük — a színház fölött — semmi sem szállong).

Adám (át akarja ölelni Évát): Végre egyedül!

Eva (elhárító mozdulatot tesz): De édes Adám, ne akarjon folyvást visszaélni az én jószágommal. Tudja jól, csak merő nemeslelkűségből lettem a felesége . . . Folyton azon nyavalygott, hogy nem tud nélkülem élni. Hát éljen! Éljen, éljen, hipp, hipp, hurrá!

27. FELVONÁS. (Jobb polgári ebédlő. A nagy méltósággteljes ketyegésű falóra éppen kilencóraelt-multőperccelt mutat. A házaspár „reggeli“-nél ül).

Adám: No, két szem szilva, nem valami dur reggeli.

Eva: A tejes nem jött, a tea kifogyott, vaj? Az nincs.

Adám: No, majd csak kibirom délig.

Eva: Persze, hogy kibirja. Fő a lelkierő.

Adám: Hanem ebédre valami jót kapok. Ugy-e, kis feleségem?

Eva: Máma nem főzünk.

Adám: Ugyan, ugyan.

Eva: Nem érek rá.

Adám: S mért nem?

Eva: A népkonyhában vagyok inspekciós.

Adám: Ostobaság!

Eva (határozottan): Nem hagyhatom az éhezémet. (Élérzékenyül, majd könnycseppet morzsol széljel a szemében).

Adám: S a szakácsnő?

Eva: Kongresszusuk van. Az is ember!

71. FELVONÁS. (Csinosan berendezett előszoba. A férj éppen felvonta magát a fogásra. Az ebédlőbe szolgáló ajtó kinyílik és kilibben az asszony, akin estélyi öltözék van).

Eva (észreveszi a fogason tartózkodó Adámot): No, nézd, miket csinál ez már megint. Ah, milyen hisztérikusak ezek a férfiak! Ez is itt azt mondogatta egykor, hogy nem tud nélkülem élni. S most ugy viselkedik, mintha velem sem tudna.

Adám (rugdalózik, egyelőre még elég fürgén).

Eva: Még él. Le fogom vágni. Azért csak levágom. (Tétován): Persze, kés is kell. (Visszafordul): Kést kell keresnem. (Indul, megy. A karkötő órájára tekint): Hanem közben még elkésem a jótékonycélú estélyemről. (Megáll): Nem, az lehetetlen. (Megfordul): Én vagyok az első szónok. (Gyors léptekkel — el).

(Függöny.)

T. kongresszus! Kérem az ezer frankot lehetőleg ma estig. Addig is: meine Hochachtung!

(péb.)

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök Igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában

Amen.